

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ)

รายงาน เรื่อง “สถานการณ์ความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการของโลก ปี ๒๕๖๒

Key messages

- หลังจากแนวโน้มความหิวโหยของโลกได้ลดลงอย่างต่อเนื่องในหลายทศวรรษ ซึ่งวัดจากความชุกของการขาดสารอาหาร (POU) แต่ในปี 2558 ตัวเลขยังคงไม่เปลี่ยนแปลงในช่วงสามปีที่ผ่านมา ซึ่งอยู่ที่ระดับต่ำกว่าร้อยละ 11 เล็กน้อย ในขณะที่เดียวกันจำนวนผู้อดอยากหิวโหยเพิ่มขึ้นอย่างช้าๆ ส่งผลให้มีประชากรมากกว่า 820 ล้านคนในโลกที่ยังคงหิวโหยในปี 2561 ซึ่งตอกย้ำความท้าทายอันยิ่งใหญ่ในการบรรลุเป้าหมาย Zero Hunger ในปี 2573
- ความอดอยากหิวโหยได้เพิ่มขึ้นอย่างมากในอนุภูมิภาคแอฟริกาทำให้ทวีปแอฟริกามีตัวเลข POU มากที่สุดอยู่ที่ระดับร้อยละ 20 และความอดอยากหิวโหยยังเพิ่มขึ้นอย่างช้าๆ ในละตินอเมริกาและแคริบเบียนแม้ว่า POU จะยังต่ำกว่าร้อยละ 7 สำหรับเอเชีย เอเชียตะวันตกมีการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องนับตั้งแต่ปี 2553 โดยมีประชากรมากกว่าร้อยละ 12 ที่ยังคงขาดสารอาหารในปัจจุบัน
- ในปีนี้รายงานได้นำเสนอเกี่ยวกับตัวชี้วัดที่ 2 เพื่อวัด SDG เป้าหมายที่ 2.1 ความชุกของความไม่มั่นคงทางอาหารของประชากรในระดับปานกลางหรือรุนแรง โดยใช้ Food Insecurity Experience Scale (FIES) ในขณะที่ความไม่มั่นคงด้านอาหารอย่างรุนแรงมีความสัมพันธ์กับแนวคิดเรื่องความหิวโหย คนที่ประสบกับความไม่มั่นคงด้านอาหารระดับปานกลางเผชิญกับความไม่แน่นอนของความสามารถในการได้รับอาหารและถูกบังคับให้ยอมรับกับคุณภาพและ / หรือปริมาณอาหารที่บริโภค
- หากพิจารณาถึงคนในโลกที่ได้รับผลกระทบจากความไม่มั่นคงด้านอาหารในระดับปานกลางร่วมกับผู้ที่หิวโหย คาดว่าจะมีประชากรกว่า 2 พันล้านคนไม่สามารถเข้าถึงอาหารที่ปลอดภัย มีสารอาหารและเพียงพอ ซึ่งรวมถึงประชากรร้อยละ 8 ในอเมริกาเหนือและยุโรป
- 1 ใน 7 ของทารกแรกเกิดหรือ 20.5 ล้านคนทั่วโลกได้รับความทุกข์ทรมานจากการมีน้ำหนักแรกเกิดต่ำในปี 2558 โดยที่ไม่มีความคืบหน้าในการลดจำนวนเด็กที่มีน้ำหนักแรกเกิดต่ำตั้งแต่ปี 2555 ในทางกลับกันจำนวนเด็กอายุต่ำกว่าห้าปีในโลกที่ได้รับผลกระทบจากแคระแกร็นมีจำนวนลดลงร้อยละ 10 ในช่วงหกปีที่ผ่านมา อย่างไรก็ตาม ยังมีเด็กจำนวน 149 ล้านคนที่ยังมีแคระแกร็น ซึ่งทำให้มีความคืบหน้าที่จะบรรลุเป้าหมายในปี 2573 ที่จะลดจำนวนเด็กแคระแกร็นลงครึ่งหนึ่งซ้ำเกินไป
- ภาวะน้ำหนักเกินและโรคอ้วนยังคงเพิ่มขึ้นในทุกภูมิภาค โดยเฉพาะในเด็กวัยเรียนและผู้ใหญ่ โดยในปี 2561 ได้ประมาณการณ์ว่า เด็กอายุต่ำกว่าห้าขวบจะมีน้ำหนักเกินประมาณ 40 ล้านคน และในปี 2559 เด็กอายุ 5-9 ปี จำนวน 131 ล้านคน วัยรุ่นจำนวน 207 ล้านคน และผู้ใหญ่ 2 พันล้านคนจะมีน้ำหนักเกิน โดยประมาณหนึ่งในสามของวัยรุ่นและผู้ใหญ่ที่มีน้ำหนักเกิน และร้อยละ 44 ของเด็กอายุ 5-9 ที่มีน้ำหนักเกิน จะเป็นโรคอ้วน นอกจากนี้ ค่าใช้จ่ายทางเศรษฐกิจของการขาดสารอาหารจะเพิ่มขึ้นอย่างมาก
- การวิเคราะห์ข้อมูลระดับครัวเรือนและรายบุคคลจากประเทศที่เลือกในทุกภูมิภาคแสดงให้เห็นว่าความไม่มั่นคงด้านอาหารมีบทบาทสำคัญในการกำหนดรูปแบบของการขาดสารอาหารที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ในประเทศที่มีรายได้สูง และประเทศที่มีรายได้ปานกลางระดับสูง นอกจากนี้ การอยู่อาศัยในครอบครัวที่ไม่มั่นคงด้านอาหารเป็นตัวพยากรณ์โรคอ้วนในเด็กวัยเรียน วัยรุ่น และผู้ใหญ่

- รายงานก่อนหน้านี้แสดงให้เห็นว่า ความขัดแย้งและความแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศอย่างสุดขั้วกำลังมีแนวโน้มทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น และรายงานในปีนี้แสดงให้เห็นว่าการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจที่ไม่สม่ำเสมอและการดำเนินงานทางเศรษฐกิจที่ไม่ดีในหลายประเทศหลังจากภาวะเศรษฐกิจโลกถดถอยในระหว่างปี 2551-2552 ยังเป็นอุปสรรคต่อความพยายามในการยุติความหิวโหยและการขาดสารอาหาร รวมทั้งความตึงเครียดทางการเงินและการค้าที่เพิ่มขึ้นและเงื่อนไขทางการเงินที่รัดกุมขึ้นส่งผลให้เศรษฐกิจโลกมีความไม่แน่นอน
- ความอดอยากหิวโหยเพิ่มขึ้นในหลายประเทศที่ซึ่งมีเศรษฐกิจชะลอตัวหรือหดตัว โดยส่วนใหญ่อยู่ในประเทศที่มีรายได้ปานกลาง นอกจากนี้ ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำมีส่วนทำให้เกิดวิกฤตการณ์อาหารที่มีความรุนแรงและยืดเยื้อซึ่งมีสาเหตุหลักมาจากความขัดแย้งและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
- จากทั้งหมด 65 ประเทศที่ได้รับผลกระทบเชิงลบจากการชะลอตัวทางเศรษฐกิจและประสบปัญหาความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการมากที่สุด มี 52 ประเทศยังคงพึ่งพาการส่งออกสินค้าหลัก และ/หรือสินค้านำเข้า
- การชะลอตัวทางเศรษฐกิจหรือการลดลงของความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันอย่างมาก ความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ทำให้เกิดความไม่มั่นคงด้านอาหารอย่างรุนแรง ซึ่งผลกระทบนี้จะสูงขึ้นร้อยละ 20 สำหรับประเทศที่มีรายได้ต่ำเมื่อเทียบกับประเทศที่มีรายได้ปานกลาง นอกจากนี้ ความไม่เท่าเทียมกันของรายได้และความมั่งคั่งมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับภาวะโภชนาการต่ำ ในขณะที่รูปแบบความไม่เท่าเทียมที่ซับซ้อนมีความสัมพันธ์กับความอ้วน
- เพื่อปกป้องความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ จึงจำเป็นที่จะต้องมีนโยบายเศรษฐกิจและสังคมเพื่อป้องกันผลกระทบด้านลบจากวงจรเศรษฐกิจ โดยหลีกเลี่ยงการตัดการบริการที่จำเป็น เช่น ด้านสาธารณสุขและการศึกษา อย่างไรก็ตาม ในระยะยาวสิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีการส่งเสริมการปฏิรูปโครงสร้างสนับสนุนคนยากจนและครอบคลุม โดยเฉพาะในประเทศที่พึ่งพาการค้าสินค้าเป็นหลัก
- เพื่อให้แน่ใจว่าการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างคือการสนับสนุนคนยากจนและครอบคลุมที่ต้องบูรณาการความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการเข้ากับความพยายามในการลดความยากจน ในขณะเดียวกันก็ทำให้แน่ใจว่าผลลัพธ์ของการลดความไม่เท่าเทียมกันทางเพศและการกีดกันทางสังคมของกลุ่มประชากรจะทำให้ความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการดีขึ้น

EXECUTIVE SUMMARY

ความคืบหน้าการติดตามความมั่นคงอาหารและโภชนาการในยุคเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนปี 2573

- เมื่อสองปีที่แล้ว รายงานฉบับนี้ถูกปรับเปลี่ยนไปเพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการของยุคใหม่ ในการติดตามความก้าวหน้าของการบรรลุเป้าหมายโลกที่ปราศจากผู้หิวโหยและภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ ภายใต้กรอบเป้าหมายพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี 2560 มีการจัดทำรายงานเพื่อติดตามความก้าวหน้าของการมุ่งสู่เป้าหมายทั้งการยุติความอดอยาก

หิวโหยและสร้างความมั่นใจในการเข้าถึงอาหารของประชาชนทุกคน (SDG เป้าหมายที่ 2.1) และกำจัดภาวะทุพโภชนาการทุกรูปแบบ (SDG เป้าหมายที่ 2.2) และมีการเปลี่ยนชื่อรายงานเป็น “สถานการณ์ความมั่นคงอาหารและโภชนาการของโลก (The State of Food Security and Nutrition in the World)” เพื่อขยายขอบเขตให้กว้างขึ้นครอบคลุมถึงโภชนาการ โดยองค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (United Nations Children's Fund: UNICEF) และองค์การอนามัยโลก (World Health Organization: WHO) ร่วมกับองค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติ (Food and Agriculture Organization of the United Nations: FAO) กองทุนระหว่างประเทศเพื่อพัฒนาเกษตรกรรม (International Fund for Agricultural Development: IFAD) และโครงการอาหารโลก (World Food Programme: WFP) ได้ร่วมกันจัดทำรายงานดังกล่าว และให้คำแนะนำเกี่ยวกับการจัดการกับความท้าทายต่างๆ ของโลกที่เปลี่ยนแปลงไป นอกจากนี้ รายงานฉบับนี้ยังขยายครอบคลุมไปถึงการวิเคราะห์เชิงลึกด้านปัจจัยและแรงขับเคลื่อนที่อยู่เบื้องหลังแนวโน้มความมั่นคงอาหารและโภชนาการ และเชื่อมโยงกับความคืบหน้าของการส่งเสริมความมั่นคงอาหารและโภชนาการร่วมกับ SDGs

- รายงานฉบับนี้ ได้มีการติดตามภาวะความอดอยากหิวโหยของโลกโดยใช้ความชุกของภาวะการขาดสารอาหาร (Prevalence of undernourishment: PoU) ซึ่งเป็นหนึ่งในตัวชี้วัดที่ใช้ในการติดตามความก้าวหน้าของโลกต่อการเพื่อบรรลุ SDGs เป้าหมายที่ 2.1 โดยในปีนี้มีมีการเพิ่มการรายงานตัวชี้วัดอื่นภายใต้กรอบ SDGs เป็นครั้งแรก คือ ความชุกของความไม่มั่นคงทางอาหารระดับปานกลางหรือรุนแรงในประชากร (Prevalence of moderate or severe food insecurity) โดยอ้างอิงจากขนาดของประสบการณ์ด้านความไม่มั่นคงทางอาหาร (Food Insecurity Experience Scale: FIES) ทั้งนี้ วาระการพัฒนายั่งยืน ค.ศ. 2030 ระบุว่าภาวะความไม่มั่นคงทางอาหารมีมากกว่าภาวะความอดอยากหิวโหย ดังนั้น เป้าหมายของการยุติความอดอยากหิวโหยไม่ใช่เพียงแค่เพื่อจัดการอดอยากหิวโหยเท่านั้น แต่ยังเป็นการทำให้นับว่าประชาชนทุกคนจะสามารถเข้าถึงอาหารที่ปลอดภัย มีคุณค่าทางโภชนาการ และเพียงพอตลอดปี (SDG เป้าหมายที่ 2.1) และเพื่อขจัดภาวะทุพโภชนาการทุกรูปแบบ (SDG เป้าหมายที่ 2.2) จำเป็นต้องมีพัฒนาเครื่องมือสำหรับการรวบรวมข้อมูลและการวัดผลสำเร็จ เพื่อตอบสนองความท้าทายในการติดตามวาระการพัฒนาในยุคใหม่ และรายงานฉบับนี้ได้ครอบคลุมถึงตัวชี้วัดใหม่ของความไม่มั่นคงทางอาหารด้วย ดังนั้น รายงานฉบับนี้สะท้อนถึงวิธีการที่ครอบคลุมมากขึ้นในการติดตามความก้าวหน้าของการขจัดความอดอยากหิวโหย ความไม่มั่นคงทางอาหาร และทุพโภชนาการ และเพื่อสร้างความเข้าใจของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเหล่านี้

ภายหลังจากทศวรรษแห่งการถดถอย จำนวนประชากรในโลกที่เผชิญกับความอดอยากหิวโหยเพิ่มขึ้นอย่างช้าๆ ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ตอกย้ำถึงความท้าทายที่ยิ่งใหญ่เพื่อยุติความอดอยากหิวโหยภายในปี 2573

- ในรายงานสองฉบับก่อนหน้านี้นำเสนอข้อเท็จจริงว่า การลดลงของสัดส่วนของผู้ขาดสารอาหารในโลกในช่วงทศวรรษนี้ได้ยุติลง และจำนวนผู้อดอยากหิวโหยเพิ่มขึ้นอย่างช้าๆ จากข้อเท็จจริงในปีนี้นำมาว่าความชุกของภาวะการขาดสารอาหารของโลกไม่เปลี่ยนแปลงในช่วง 3 ปีที่ผ่านมา และมีสัดส่วนอยู่ที่ประมาณร้อยละ 11 อย่างไรก็ตาม จำนวนประชากรที่แท้จริงที่เผชิญกับความอดอยากหิวโหยกำลังเพิ่มขึ้นอย่างช้าๆ โดยประชากรมากกว่า 820 ล้านคนยังคงประสบกับความอดอยากหิวโหย ซึ่งเป็นการตอกย้ำถึงความท้าทายที่ยิ่งใหญ่เพื่อยุติความอดอยากหิวโหยภายในปี 2573

- ความอดอยากหิวโหยเพิ่มขึ้นในทุกภูมิภาคของแอฟริกา ซึ่งภูมิภาคแอฟริกาใต้ซารามีสัดส่วนผู้ขาดสารอาหาร ร้อยละ 22.8 และในภูมิภาคละตินอเมริกามีสัดส่วนที่น้อยกว่านั้น ส่วนในภูมิภาคเอเชีย ถึงแม้ว่าจะมีความก้าวหน้าอย่างมากในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา แต่ภูมิภาคเอเชียใต้ยังคงมีสัดส่วนผู้ขาดสารอาหาร ในระดับสูงที่ประมาณร้อยละ 15 รองลงมาคือภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ร้อยละ 12 ซึ่งสถานการณ์กำลังย่ำแย่ลง ทั้งนี้ ในภาพรวม ประชาชนที่ขาดสารอาหารมีการกระจายอย่างไม่เท่าเทียม โดยส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในภูมิภาค เอเชีย (มากกว่า 500 ล้านคน) และจำนวนประชาชนที่ขาดสารอาหารเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในภูมิภาค แอฟริกา โดยพุ่งสูงถึงเกือบ 260 ล้านคนในปี 2561 ซึ่งคิดเป็นมากกว่าร้อยละ 90 ของประชากรในภูมิภาค แอฟริกาใต้ซาราร
- ในภาพรวมของความไม่มั่นคงทางอาหาร นอกเหนือจากความอดอยากหิวโหย พบว่าร้อยละ 17.2 ของประชากรโลก หรือ 1.3 พันล้านคน เผชิญกับความไม่มั่นคงทางอาหารในระดับกลาง ซึ่งสะท้อนว่า พวกเขาไม่สามารถเข้าถึงอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการอย่างเพียงพอ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้เผชิญกับ ความอดอยากหิวโหย แต่พวกเขาก็ประสบกับความเสียด้านทุพโภชนาการและสุขภาพที่ย่ำแย่ในหลากหลาย รูปแบบ ทั้งนี้ จากการประมาณการระดับความไม่มั่นคงทางอาหารในระดับปานกลางและระดับรุนแรง โดยรวมคาดว่าจะมีประมาณร้อยละ 26.4 ของประชากรโลก หรือ 2 พันล้านคน
- ในประเทศที่มีระดับรายได้สูง จำนวนประชาชนที่ไม่สามารถเข้าถึงอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการเพียงพอ ต่อความต้องการมีสัดส่วนอยู่ในระดับเดียวกับประเทศอื่น โดยร้อยละ 8 ของประชากรในภูมิภาคอเมริกา เหนือและยุโรปเผชิญกับความไม่มั่นคงทางอาหาร โดยส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง
- การประเมินการความไม่มั่นคงทางอาหาร (ระดับปานกลางและระดับรุนแรง) ระบุว่าช่องว่างทางเพศ มีความสำคัญ โดยสัดส่วนผู้ขาดสารอาหารของผู้หญิงสูงกว่าผู้ชายเล็กน้อยในทุกทวีป และภูมิภาคละติน อเมริกามีความแตกต่างกันสูงที่สุด

ภาวะแคระแกร็นในเด็กลดลงช้ามากเกินไป และยังคงมีภาวะโลหิตจางในสตรี แต่ภาวะน้ำหนักเกินและโรคอ้วน เพิ่มขึ้นในภูมิภาคส่วนใหญ่ จำเป็นต้องให้ความสนใจและความพยายามมากยิ่งขึ้นในการหยุดและเปลี่ยนแปลง ภาวะที่กำลังกระจายและเพิ่มขึ้นนี้

- รายงานในปีนี้ให้ความสำคัญกับข้อมูลภาวะน้ำหนักเกินและโรคอ้วน ซึ่งเป็นความท้าทายด้านสุขภาพที่สำคัญ และกระทบต่อประชาชนในทุกช่วงอายุ ภาวะโรคอ้วนกำลังเพิ่มขึ้นในหลายประเทศ และเป็นสาเหตุที่ทำให้ ประชาชนเสียชีวิต 4 ล้านคนทั่วโลก การเพิ่มขึ้นของความชุกของภาวะโรคอ้วนระหว่างปี พ.ศ. 2543 ถึง 2559 นั้นเร็วกว่าภาวะน้ำหนักเกิน และไม่มีภูมิภาคใดที่ปราศจากภาวะน้ำหนักเกินและโรคอ้วน ความชุก ของภาวะน้ำหนักเกินเพิ่มขึ้นในทุกช่วงอายุ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเด็กวัยเรียนและวัยรุ่น ซึ่งพบว่าเด็กในวัยเรียน ทั่วโลกบริโภคผักและผลไม้ไม่เพียงพอกับความต้องการของร่างกายในแต่ละวัน โดยจะบริโภคอาหารจานด่วน และน้ำอัดลมเป็นประจำ และไม่ได้ออกกำลังกายเป็นประจำ จึงจำเป็นต้องมีวิธีการที่หลากหลายเพื่อหยุด และลดการแพร่ระบาดของโรคอ้วน โดยจำเป็นต้องมีนโยบายเพื่อปกป้อง ส่งเสริม และสนับสนุนการเลี้ยงลูก ด้วยนมแม่ และเพื่อเพิ่มการเข้าถึงอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการในราคาที่เข้าถึงได้ รวมถึงต้องมีมาตรการ

ในการสร้างสภาพแวดล้อมอาหารที่มีดีต่อสุขภาพ และจำกัดการบริโภคไขมัน เกลือ และน้ำตาล ซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อร่างกาย

- สิ่งที่น่าจดจำคือจำนวนเด็กที่มีภาวะแคะแกระ็นลดลงร้อยละ 10 ในช่วง 6 ปีที่ผ่านมา แต่อัตราการลดลงนี้ช้าเกินไปเมื่อเทียบกับเป้าหมายในปี ค.ศ. 2030 ซึ่งตั้งเป้าหมายการลดจำนวนเด็กที่มีภาวะแคะแกระ็นลงร้อยละ 50 ถึงแม้ว่าสัดส่วนของจำนวนเด็กที่มีภาวะแคะแกระ็นจะลดลงในเกือบทุกภูมิภาคทั่วโลก แต่ขอบเขตของความก้าวหน้ามีความแตกต่างกันมาก
- ตั้งแต่ปี 2555 ภูมิภาคแอฟริกามีความก้าวหน้าในการลดความชุกของเด็กที่มีภาวะแคะแกระ็นน้อยที่สุด โดยในปี 2562 ภูมิภาคแอฟริกาและภูมิภาคเอเชียมีจำนวนเด็กที่มีภาวะแคะแกระ็นรวมกันมากกว่า 9 ใน 10 ของจำนวนเด็กที่มีภาวะแคะแกระ็นทั่วโลก ด้วยจำนวนร้อยละ 39.5 และร้อยละ 54.9 ต่อจำนวนทั้งหมดของโลก ตามลำดับ
- ในอีก 10 ปีข้างหน้า จำเป็นต้องดำเนินการเร่งด่วนเพื่อบรรลุเป้าหมายโภชนาการโลก ปัจจุบัน มีทารกที่ได้รับนมจากแม่เพียงร้อยละ 40 ซึ่งยังห่างไกลจากเป้าหมายในปี 2573 ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 70 โดยในปี พ.ศ. 2561 พบว่า เด็กมีภาวะผอมแห้งร้อยละ 7.3 ซึ่งจำเป็นต้องลดลงให้มากกว่าครึ่ง เพื่อบรรลุเป้าหมายที่น้อยกว่าร้อยละ 3 ภายในปี พ.ศ. 2573 ปัจจุบันโรคโลหิตจางส่งผลกระทบต่อสตรีวัยเจริญพันธุ์ถึงร้อยละ 33 ซึ่งมากกว่าเป้าหมายปี พ.ศ. 2573 ถึงสองเท่า โดยตั้งไว้ที่ร้อยละ 15
- การประมาณการทารกแรกเกิดน้ำหนักน้อยถูกรวมอยู่ในรายงานฉบับนี้เป็นครั้งแรก โดยได้ระบุว่า ในปี 2558 จำนวน 1 ใน 7 ของชีวิตที่เกิดขึ้น หรือทารก 20.5 ล้านคนทั่วโลกประสบกับปัญหาแรกเกิดน้ำหนักน้อย และข้อมูลนี้ยังแสดงให้เห็นว่า ตั้งแต่ปี 2555 ไม่มีความก้าวหน้าใดๆ ในการลดความชุกของทารกแรกเกิดน้ำหนักน้อย ซึ่งจะทำให้การบรรลุเป้าหมายสุขภาพโลก (World Health Assembly global goal) ที่จะลดความชุกของทารกแรกเกิดน้ำหนักน้อยลงร้อยละ 30 ภายในปี 2573 เป็นไปได้ยาก และทารกแรกเกิดที่มีน้ำหนักน้อยจะมีความเสี่ยงต่อการเสียชีวิตในช่วงเดือนแรกสูง และมีแนวโน้มที่จะเผชิญกับภาวะแคะแกระ็น รวมถึงโรคเรื้อรัง เช่น โรคอ้วน และโรคเบาหวานด้วย
- นอกเหนือจากต้นทุนมนุษย์ด้านทุโภชนาการแล้ว ต้นทุนทางเศรษฐกิจยังมีความไม่มั่นคง เนื่องจากมีการคาดการณ์ว่าภาวะโภชนาการต่ำจะทำให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) ในภูมิภาคแอฟริกาและภูมิภาคเอเชียลดลงมากถึงร้อยละ 11 ในขณะที่โรคอ้วนทำให้เกิดค่าใช้จ่าย 2 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐต่อปี เป็นผลมาจากมูลค่าที่หายไปในประสิทธิภาพการผลิตทางเศรษฐศาสตร์ รวมถึงค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพทั่วโลก ภาวะทุโภชนาการทุกรูปแบบมีความเกี่ยวข้องกับวงจรชีวิตและรุ่นสู่รุ่น โดยภาวะโภชนาการต่ำในชีวิตช่วงแรกมีส่วนสำคัญต่อการหยุดชะงักการเจริญเติบโต และความเสี่ยงของภาวะน้ำหนักเกินและโรคเรื้อรัง เช่น เบาหวาน เพิ่มมากขึ้นในช่วงชีวิตหลัง ทั้งนี้ ในศตวรรษด้านการดำเนินการโภชนาการของสหประชาชาติ (UN Decade of Action on Nutrition) ตามกรอบการดำเนินการ ICN2 Framework for Action มีการเน้นย้ำเรื่องการจัดการภาวะทุโภชนาการในทุกรูปแบบ ซึ่งไม่ใช่ภาระของภาคส่วนหนึ่งภาคส่วนเดียว ทั้งภาคสุขภาพ ภาคการศึกษา ภาคการเกษตร ภาคการปกป้องทางสังคม ภาคนโยบายเศรษฐกิจและการวางแผนล้วนมีส่วนสำคัญทั้งสิ้น รวมถึงส่วนนิติบัญญัติและส่วนการเมืองด้วย

- ความไม่มั่นคงทางอาหารระดับปานกลาง คือ ความไม่แน่นอนในการเข้าถึงอาหารที่เพียงพอในด้านปริมาณหรือคุณภาพ แต่ไม่ได้รุนแรงถึงขั้นบริโภคพลังงานในแต่ละวันไม่เพียงพอ (โรคขาดสารอาหาร) ซึ่งเพิ่มความเสี่ยงในการเพิ่มรูปแบบของภาวะทุพโภชนาการ รวมถึงภาวะน้ำหนักเกินและโรคอ้วน ทั้งนี้ การวิเคราะห์ข้อมูลครัวเรือนและข้อมูลเฉพาะบุคคลจากบางประเทศในทุกภูมิภาคพบว่า ความไม่มั่นคงทางอาหารมีส่วนสำคัญต่อรูปแบบของภาวะทุพโภชนาการในทุกประเทศที่ศึกษา สำหรับประเทศที่มีรายได้ปานกลางค่อนข้างสูงและประเทศที่มีรายได้สูง การอาศัยอยู่ในครัวเรือนที่มีความไม่มั่นคงทางอาหารจะทำให้เด็กในวัยเรียนวัยรุ่น และวัยผู้ใหญ่ มีแนวโน้มเป็นโรคอ้วน โดยความสัมพันธ์ระหว่างความไม่มั่นคงทางอาหารและภาวะน้ำหนักเกินและโรคอ้วนสามารถอธิบายได้จากปัจจัยด้านต้นทุนที่สูงขึ้นของอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการ ความเครียดของการใช้ชีวิตกับความไม่แน่นอนในการเข้าถึงอาหาร และการปรับตัวทางกายภาพต่ออาหารที่จำกัด

ความตกต่ำและการชะลอตัวทางเศรษฐกิจก่อให้เกิดความท้าทายต่อความมั่นคงอาหารและโภชนาการ; การสร้างทางออกที่ยั่งยืนต้องปกป้องปัญหาเหล่านี้และการแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำที่เพิ่มขึ้น

- รายงานฉบับก่อนหน้านี้อธิบายว่าความขัดแย้ง ความแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศ และการชะลอตัวทางเศรษฐกิจทำให้เกิดความอดอยากหิวโหยเพิ่มขึ้น โดยรายงานสองฉบับก่อนหน้านี้ได้วิเคราะห์เชิงลึกเกี่ยวกับปัจจัยด้านความขัดแย้งและความแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศ สำหรับปีนี้รายงานได้ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านการชะลอตัวทางเศรษฐกิจ
- ความเสี่ยงข้างต้นยังคงมีแนวโน้มต่อความอดอยากหิวโหย ความไม่มั่นคงด้านอาหาร และภาวะทุพโภชนาการในระดับที่สูงในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพิจารณาถึงสถานะที่เปราะบางและแนวโน้มที่น่าเป็นห่วงของเศรษฐกิจโลก นอกจากนี้ แนวโน้มเศรษฐกิจโลกกำลังส่งสัญญาณการชะลอตัวทางเศรษฐกิจในหลายประเทศ รวมถึงประเทศตลาดเกิดใหม่และประเทศกำลังพัฒนา โดยภูมิภาคส่วนใหญ่ได้ปรับตัวขึ้นหลังจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลกในปี 2551-2552 แต่การฟื้นตัวยังไม่คงเส้นคงวาและขาดช่วง เนื่องจากหลาย ๆ ประเทศประสบกับปัญหาแนวโน้มการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ลดลงตั้งแต่ปี 2554 และสถานการณ์ทางการเงิน การค้า และเงื่อนไขทางการเงินที่ตึงตัวทำให้เกิดความขุ่นมัวต่อแนวโน้มเศรษฐกิจโลก
- มีหลักฐานใหม่ยืนยันว่าความอดอยากหิวโหยได้เพิ่มขึ้นในหลาย ๆ ประเทศที่เศรษฐกิจชะลอตัวหรือหดตัว ประเทศส่วนใหญ่ (65 จาก 77) ที่ประสบภาวะขาดสารอาหารเพิ่มขึ้นระหว่างปี 2554-2560 ยังคงประสบภาวะเศรษฐกิจชะลอตัวหรือตกต่ำ กรณีเหล่านี้ส่วนใหญ่ไม่เกิดขึ้นในประเทศที่มีรายได้ต่ำ แต่จะเกิดขึ้นในประเทศที่มีรายได้ปานกลาง โดยการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรง (Economic shocks) ทำให้ผลกระทบของความขัดแย้งและเหตุการณ์สภาพภูมิอากาศต่อความไม่มั่นคงด้านอาหารเฉียบพลัน ซึ่งต้องการความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมอย่างเร่งด่วนในประเทศวิกฤติอาหารมีความยืดหยุ่นและรุนแรงมากขึ้น นอกจากนี้ มากกว่าครึ่งหนึ่งของประเทศที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤติการณ์อาหารในปี 2561 ประกอบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำหลายครั้ง ทำให้สถานการณ์ความไม่มั่นคงทางอาหารมีความรุนแรงมากขึ้น ส่งผลกระทบต่อประชากร 96 ล้านคน

- การลดลงของราคาสินค้าหลักมีส่วนทำให้เศรษฐกิจชะลอตัวในช่วงปี 2554-2560 ซึ่งส่วนใหญ่มีผลกระทบต่อประเทศที่ต้องพึ่งพาการส่งออกสินค้าหลักและ / หรือการนำเข้าเป็นหลัก โดยประเทศส่วนใหญ่ (52 จาก 65) มีภาวะการขาดสารอาหารเพิ่มขึ้นในช่วงที่เศรษฐกิจชะลอตัวและเป็นประเทศที่มีเศรษฐกิจพึ่งพาสินค้าโภคภัณฑ์เพื่อการส่งออกและ / หรือนำเข้าเป็นหลัก ในปี 2561 ประเทศส่วนใหญ่ (ร้อยละ 81) ที่ประสบภาวะเศรษฐกิจตกต่ำส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยความไม่มั่นคงทางอาหารมีความรุนแรงมากขึ้นเป็นประเทศที่พึ่งพาสินค้าโภคภัณฑ์หลัก
- สถานการณ์ทางเศรษฐกิจจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงอาหารและโภชนาการโดยทั่วไปขึ้นอยู่กับระดับความยากจนขั้นรุนแรง ความไม่เท่าเทียมในการกระจายรายได้ รวมถึงการเข้าถึงบริการและทรัพยากรขั้นพื้นฐาน ซึ่งส่วนใหญ่เกิดจากการกีดกันทางสังคมและกลุ่มคนชายขอบ โดยเฉพาะในกรณีที่มีความเหลื่อมล้ำมีมากขึ้น การชะลอตัวทางเศรษฐกิจมีผลกระทบต่อความมั่นคงอาหารและโภชนาการสำหรับประชากรที่มีรายได้ต่ำ โดยปัญหาความไม่เท่าเทียมจะทำให้เกิดความไม่มั่นคงทางอาหารอย่างรุนแรงเพิ่มขึ้น ซึ่งผลกระทบนี้จะเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 20 สำหรับประเทศที่มีรายได้ต่ำเมื่อเทียบกับประเทศที่มีรายได้ปานกลาง นอกจากนี้ ความไม่เท่าเทียมกันของรายได้และความมั่งคั่งมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับภาวะทุพโภชนาการ ในขณะที่รูปแบบความไม่เท่าเทียมที่ซับซ้อนมีความสัมพันธ์กับโรคอ้วน
- รายงานนี้เรียกร้องให้มีการดำเนินการใน 2 ด้าน ได้แก่ (1) ปกป้องความมั่นคงอาหารและโภชนาการผ่านนโยบายเศรษฐกิจและสังคมที่ช่วยลดผลกระทบจากการชะลอตัวทางเศรษฐกิจ รวมถึงรับประกันการจัดหาเงินทุนจากระบบตาข่ายความปลอดภัยทางสังคม และสร้างหลักประกันการเข้าถึงสุขภาพและการศึกษา และ (2) จัดการกับความเหลื่อมล้ำที่มีอยู่ในทุกระดับผ่านนโยบายแบบหลายภาคส่วนที่ทำให้สามารถหลุดพ้นจากความไม่มั่นคงอาหารและการขาดสารอาหารอย่างยั่งยืนมากขึ้น โดยการดำเนินการทั้ง 2 ด้านนี้จำเป็นต้องมีการตอบสนองทางนโยบายทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ซึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถของสถาบันและความพร้อมของกลไกฉุกเฉินและเงินทุนสนับสนุน
- ในระยะสั้นประเทศต่างๆ จำเป็นต้องปกป้องรายได้และกำลังซื้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับครัวเรือนที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดผ่านโครงการคุ้มครองทางสังคม รวมถึงการโอนเงินสดและการเลี้ยงอาหารในโรงเรียน โครงการสาธารณะที่ช่วยลดการว่างงาน นโยบายด้านสุขภาพที่ปกป้องคนยากจนจากค่าใช้จ่ายด้านการดูแลสุขภาพที่เกิดจากภัยพิบัติ และนโยบายที่มุ่งลดความผันผวนของราคาอาหารมากเกินไป ในระยะยาวประเทศต้องลงทุนอย่างชาญฉลาดในช่วงที่เศรษฐกิจเฟื่องฟูเพื่อลดความเปราะบางและความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ / สร้างขีดความสามารถในการต้านทานการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง / คงค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพและสังคมอื่น ๆ ไว้ / ใช้เครื่องมือนโยบายเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมอาหารที่ดีต่อสุขภาพ / และฟื้นตัวอย่างรวดเร็วเมื่อเกิดความปั่นป่วนวุ่นวายทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้ จำเป็นต้องสร้างความสมดุลให้กับนโยบายและการลงทุนเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างที่ส่งเสริมการลดความยากจนและสร้างสังคมที่เท่าเทียม โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศที่มีเศรษฐกิจที่พึ่งพาสินค้าขั้นต้นจะต้องส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างอย่างครอบคลุมเพื่อลดความเปราะบางทางเศรษฐกิจ

- การเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างนี้มีความเกี่ยวข้องกับการเกษตรและระบบอาหาร ซึ่งการเปลี่ยนแปลงจะต้องช่วยทำให้มั่นใจได้ว่าสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของความมั่นคงอาหารและโภชนาการ โดยจะขึ้นอยู่กับประเภทของสินค้าและคุณภาพของอาหารที่สร้างขึ้นภายใต้กระบวนการนี้ และจะต้องมีการส่งเสริมให้เข้าถึงอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการมากขึ้น ซึ่งเป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพทุกคน ทั้งนี้ ผู้กำหนดนโยบายต้องมั่นใจว่านโยบายที่เอื้อ/อำนวยความสะดวกต่อการค้าจะช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์ด้านโภชนาการ การบูรณาการความมั่นคงอาหารและโภชนาการเข้ากับความพยายามในการลดความยากจน ในขณะที่เพิ่มความเชื่อมโยงระหว่างการลดความยากจน ขจัดความอดอยากหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการอาหารจะต้องเป็นส่วนหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ การลดความไม่เท่าเทียมกันทางเพศและความไม่เท่าเทียมอื่นๆ ที่เกิดจากการเลือกปฏิบัติทางสังคมและการกีดกันของกลุ่มประชากรเป็นเครื่องมือในการปรับปรุงความมั่นคงอาหารและโภชนาการ
- ในบทสรุปผู้บริหารนี้ นำเสนอแนวโน้ม ข้อค้นพบ และข้อเสนอแนะเชิงนโยบายแบบสั้น ๆ และจะกล่าวถึงรายละเอียดมากขึ้นในส่วนที่สองของรายงานนี้
- ส่วนที่ 1 นำเสนอแนวโน้มล่าสุดของความอดอยากหิวโหย ความไม่มั่นคงทางอาหารและภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ โดยมุ่งเน้นที่การติดตามความคืบหน้าของเป้าหมาย SDG 2.1 และ 2.2 ซึ่งเป็นครั้งแรกที่มีการเสนอกรอบการติดตามตัวชี้วัดของ SDG สำหรับเป้าหมาย SDG 2.1: ความชุกของความไม่มั่นคงทางอาหารของประชากรในระดับปานกลางหรือระดับรุนแรงจำแนกบนพื้นฐานของระดับของประสบการณ์ในการขาดความมั่นคงทางอาหาร Food Insecurity Experience Scale (FIES) โดยรายงานปีนี้นำเสนอการประเมินน้ำหนักทารกแรกเกิดน้อยเป็นครั้งแรก ส่วนสุดท้ายของส่วนที่ 1 นำเสนอหลักฐานใหม่เกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างความไม่มั่นคงทางอาหารระดับปานกลางหรือระดับรุนแรงและภาวะทุพโภชนาการรูปแบบต่างๆ
- ส่วนที่ 2 มุ่งเน้นถึงบทบาทของการชะลอตัวทางเศรษฐกิจที่มีต่อแนวโน้มความมั่นคงอาหารและโภชนาการในช่วงที่ผ่านมา ทั้งนี้ การวิเคราะห์ชี้ให้เห็นถึงแนวทางในการกำหนดนโยบายระยะสั้นและระยะยาวที่จำเป็นในการปกป้องความมั่นคงอาหารและโภชนาการ ไม่ว่าจะในช่วงที่เกิดความวุ่นวายทางเศรษฐกิจหรือช่วงเตรียมความพร้อม ซึ่งมีความเกี่ยวข้องโดยเฉพาะอย่างยิ่งในทุกวันนี้ที่ได้ส่งสัญญาณที่น่าตกใจในเศรษฐกิจโลก เพื่อให้การพิจารณาโยบายมีความเกี่ยวข้องกับการบรรลุเป้าหมายของการยุติความอดอยากหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการทุกรูปแบบภายในปี 2573 (SDG เป้าหมาย 2.1 และ 2.2) รวมถึงนโยบายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง SDG เช่น การขจัดความยากจน (SDG 1) การจ้างงานที่มีคุณค่าและการเติบโตทางเศรษฐกิจ (SDG 8) และลดความเหลื่อมล้ำ (SDG 10)